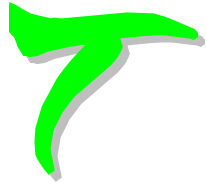


Hồi 03

Đêm Động Phòng

Phò Mã, Công Nương Đêm Mất Tích



Trong thành Yên Minh những cuộc vui nhộn âm ỉ suốt đêm, đàn hát cũng kéo cho đến sáng. Động phòng của phò mã cùng công chúa ở góc sau nhà thủy tạ. Trong phòng toàn thì lụa là gấm vóc, bàn ghế giường ngủ, bàn gỗ đàn hương. Cách trần thiết toàn là những đồ rất quý báu. Trong phòng chạm vàng giác bạc hoa lệ không biết đến đâu mà nói.

Đêm động phòng, Phò mã bồi tiếp các bậc công khanh đồng triều cùng các ông tiến sĩ đồng khóa mãi đến hết canh hai mới tan tiệc. Quan khách lục đục cáo từ ra về.

Phò mã về động phòng cho tỳ nữ lui ra, chàng say sưa nhìn công chúa nói:

- Công chúa đẹp quá!

Chàng miệng nói câu này mà trong bụng nhủ thầm :

- Phan Tịnh hỡi Phan Tịnh! Lúc này dù mi có điều gì khuất khúc khó nói, cũng không được làm cho nàng mất lòng. Mi trông nàng sắc nước hương trời, băng thanh ngọc khiết thế kia thì giữ làm sao cho khỏi thẹn với nàng.

Phò mã cảm thấy trong lòng hối hận, rồi lẩm bẩm:

- Bây giờ ta đành tạm thời lừa gạt nàng, thực ra ta chẳng muốn như vậy.

Công chúa cặp mắt đầy tình tứ nhìn phò mã khẽ nói:

- Chàng đừng nói vậy. Đêm nay chàng uống rượu nhiều rồi. Bây giờ cởi áo đi ngủ thôi! Chàng lại đây thiếp cởi áo cho! Suốt ngày hôm nay chàng bận rộn chắc là bây giờ mới mệt lắm rồi.

Công chúa nói xong dịu dàng đứng dậy, lại cởi áo ngoài phò mã. Nàng vừa cởi áo vừa nhủ thầm:

- Thật là một trang thiếu niên anh tuấn. Chu Uyển Vân cùng chàng bên duyên cầm sắc cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Với những ý nghĩ du dương mơn trớn, nàng hôn hờ tươi cười rồi bất giác tựa vào mình Phan Duy khẽ nói:

- Lang quân! Thiếp sung sướng quá. Chàng có biết không. Phụ hoàng cùng mẫu hậu biểu đời chàng làm phò mã, thiếp nấp sau rèm châu ngó trộm chàng.

Rồi nàng cười hì hì. Thốt nhiên nàng lại chồm môi nói:

- Chỉ có một mình Nhâm công công là nói xấu chàng thôi. Chà! Chắc là lão ta nói trạt rồi.

Phò mã Phan Duy tùm tùm cười nhẹ đặt tay lên vai nàng nói:

- Công chúa ơi. Phan Duy này là một kẻ hàn sinh, một bước lên đèn chín tầng mây. Âu cũng là phụ hoàng, mẫu hậu, và công chúa ban cho cả.

Công chúa gục đầu vào ngực phò mã nói:

- Chàng cùng thiếp đã nên đạo vợ chồng, chàng chẳng nên kêu thiếp bằng công chúa nữa có hay hơn không?

- Phải lắm! Nương tử ơi!

Công chúa cũng gọi:

- Lang quân!

Phò mã khẽ đặt vào má công chúa một cái hôn nồng nàn nói:

- Thơm quá!

Công chúa nói đùa:

- Anh chàng đồ gàn này xấu quá thôi!

Phò mã không chiu, cãi:

- Ai bảo tôi là đồ gàn? Tôi gàn chỗ nào?

Công chúa nói:

- Nhâm công công bảo chàng là đồ gàn. Ngoài mấy pho kinh sách chẳng còn biết tí gì nữa.

Phò mã vui vẻ mồm năm, miệng mười nói:

- Nương tử! Nương tử coi tôi chả ra gì phải không? Đây thi thư lễ nhạc, đây cầm kỳ thi họa, đây đao thương kiếm kích, đây thiên văn địa lý, đây kỳ môn bát quái, cái gì cũng giỏi. Ai dám biểu tôi là đồ gàn?

Công chúa cười ngặt nghẽo nói:

- Đúng là một tay kỳ tài trong thiên hạ! Kỳ tài nhất là môn nói dóc. Thiếp chỉ ra một thuật nhỏ là chàng hết nói dóc

Phò mã động tâm nhưng không lộ ra nét mặt, chàng cười nói:

- Tôi không tin rằng tôi chịu thua nàng.

Công chúa nói :

- Được lắm, không tin thì hãy thử coi. Nếu chàng mà thua thì đêm nay phải ngủ dưới gầm giường, chàng chịu không?

Phò mã nói :

- Hay lắm! Nhất định như vậy.

Công chúa nói:

- Bây giờ chàng ra ngoài phòng, lúc nào thiếp gọi hãy vào phòng. Nếu chàng tìm ra thiếp ẩn chỗ nào là chàng được cuộc.

Phò mã cười nói:

- Dưới ánh đèn sáng tỏ như ban ngày thế này có lý nào tôi tìm không thấy nàng.

Phò mã nói xong ra đứng ngoài cửa.

Lúc này dưới thềm bên kia đối diện với chỗ chàng đứng có hai người dạ hành ẩn nấp. Hai người này chăm chú nhìn phò mã. Vẻ mặt chàng rất bình tĩnh mà vẫn không dấu nổi mừng thầm thoáng hiện trên mi mắt.

Hai người ẩn nấp nín thở và không nhúc nhích đứng nghe động tĩnh.

Bỗng thấy tiếng công chúa trong phòng vọng ra:

- Xong rồi! Lang quân vào đi!

Phò mã đẩy cửa bước vào, bỗng la lên một tiếng kinh hoàng:

- Ô hay! Chẳng lẽ ta mơ ngủ hay sao! Sao lại lạc vào chốn thâm sơn này?

Công chúa cười giục:

- Lang quân tin thiếp đi! Thiếp ở chỗ này kia mà.

Phò mã vẫn một giọng kinh ngạc:

- Ủa! Sao ta lại lạc vào chốn biển khơi này?

Công chúa lại gọi:

- Lang quân bình tĩnh lại, không phải hồi nãy Lang quân vừa bảo thông hiểu cả kỳ môn bát quái kia mà?

Phò mã nói:

- Thế này mới lại lạ nữa! Ta lại lạc vào một khu rừng rậm? Nương tử ơi! Tôi cảm thấy nhức đầu mất rồi,

Công chúa nói:

- Lang quân! Thiếp chỉ dùng bàn ghế trong phòng để bày ra trận Ngũ hành này. Thiếp dẫn lang quân đến chỗ táng Lan tỷ cho chàng coi. Chỗ đó lang quân còn thấy lạ hơn nữa.

Phò mã nói:

- Nương tử ơi! Trận gì là trận Ngũ hành? Tôi chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Công chúa đáp:

- Đúng đó. Đây là Lan tỷ cùng thiếp đọc những bộ kỳ thư rồi nghiên cứu và sáng chế ra trận này. Chỗ táng tỷ cũng là do chúng tôi sắp đặt.

Phò mã nói:

- Chà ! Gớm thiệt! Thôi! Thôi, tôi chịu thua nương tử rồi. Đêm nay tôi cam chịu ngủ dưới gầm giường vậy.

Cuộc đối thoại giữa công chúa và phò mã đều bị hai người đứng nấp nghe hết. Họ thì thầm với nhau. Một người nói:

- Minh Cửu huynh! Bây giờ tôi mới hiểu tại sao trong chốn cung đình lại có nhiều nhân vật giang hồ trà trộn vào.

Bỗng thấy người khác đáp:

- Đạo ất huynh! Tôi cũng hiểu rồi. Té ra vì họ đều chú ý đến công chúa hết. Cả anh chàng Trạng nguyên Phò mã kia xem ra cũng vì chuyện này.

Đạo ất nói :

- Chính thế! Chàng cũng muốn tìm đến mộ Lan Phi nên mới trà trộn vào cung lấy công chúa. Thế là vô tình chàng làm cho những người khác uống phí một phen tâm huyết. Vì vậy mà có người định ám toán chàng.

Minh Cửu nói :

- Nhưng họ không nghĩ đến công lực chàng thâm hậu ghê gớm, thế là đã tính sai một nước cờ.

Đạo ất nói :

- Minh Cửu huynh! Tôi xem công chúa là người băng thanh ngọc khiết thế mà chàng thiếu niên phò mã kia lừa gạt nàng thật là con người đê hèn.

Minh Cửu nói:

- Đạo ất huynh! Tuy lời Đạo ất huynh nói cũng có phần đúng ý, nhưng mình chưa thấy chàng làm điều gì bất nghĩa. Vậy thong thả rồi ta hãy phê bình. Minh Cửu này chưa thể ngờ vực chàng là con người đê tiện.

Hai người đây chính là Thần Nhạc Song Kỳ. Lúc hai người đang nói chuyện thì trong phòng thốt nhiên đèn lửa đều tắt hết. Phò mã đã vận y phục xanh đứng trước cửa, chàng nhìn về phía Thần Nhạc Song Kỳ ẩn nấp. Chàng dừng lại một chút rồi đạp chân xuống đất một cái tung người cao lên, khác nào làn khói nhẹ nhàng bay vút lên nóc nhà, chạy đi ngay.

Thần Nhạc Song Kỳ thấy phò mã bỏ công chúa ra đi thì trong lòng nổi cơn tức giận. Nam Kỳ Lý Đạo ất khẽ nói:

- Đuổi theo gã xem sao.

Hai người cũng tung mình nhảy lên nóc nhà khai triển môn khinh công tuyệt kỹ rượt theo, nhưng phò mã đã chạy xa mấy chục dặm rồi. Hai người ra sức đuổi theo gấp.

Lúc này đã vào khoảng cuối canh tư sang đầu canh năm. Vùng trăng sắp lặn non đồi. Trong thành Yên Minh tuy vẫn còn ca hát nhưng so với lúc canh hai thì kém náo nhiệt hơn nhiều.

Thần Nhạc Song Kỳ đuổi theo phò mã ra khỏi rồi, trong bóng tối phủ phò mã có xuất hiện ba vị thái giám mình mặc áo gấm bị cụt một bên tai. Trong bọn này một người chính là Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham.

Ba người lại gặp nhau rồi, Nhâm Nham cười lạt lên tiếng trước:

- Chúng mình phí bao nhiêu tâm huyết trong hai năm trời mà đã bị hư hết chỉ vì thằng lỏi này. Thật không gì tức cho bằng.

Một viên thái giám khác hỏi:

- Nhâm huynh đã biết rõ gốc gác thằng lỏi đó chưa?

Từ Diệm Diêm Quân sa sầm nét mặt nói:

- Lại còn phải hỏi, tai tôi đây chả cụt mất rồi là gì?

Lão thái giám kia nói:

- Thế ra gã đúng là người thừa kế Thiên Hiệp rồi.

Nhâm Nham nói:

- Cái đó thì chưa chắc lắm. Trước khi Thiên Hiệp qua ải có lưu "Vô địch đoạt nhĩ lệnh" lại, nhưng không nhất định là y để lại cho người thừa kế. Có điều thằng cha này cũng họ Phan thì chắc chắn đến tám phần mười là người thừa kế của Thiên Hiệp.

Lão thái giám kia nói:

- Nếu quả như vậy thì môn "Thần phong tuyết mạch chưởng" của Thiên Hiệp chuyện để đánh bại chân khí đối phương đã thành vô địch mấy chục năm này lại xuất hiện. Chúng ta phải tìm cách mau mau hạ thủ trước đi là hơn.

Giữa lúc ấy một cỗ xe, đầu ngựa có trùm vải đen lạch cạch tới, đến trước cửa phủ phò mã thì dừng lại.

Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham gật đầu nói:

- Hay lắm! Các vị chuẩn bị đi!

Rồi tung mình nhảy lên đầu tường chạy vào gác sau nhà thủy tạ đứng ngay trước cửa động phòng. Hai tên vệ sĩ thấy lão là nội giám trong hoàng cung nên không hỏi gì.

Từ Diện Diêm Quân đưa tay gõ cửa, hồi lâu không thấy tiếng người đáp lại.

Lão khẽ đẩy cửa một cái, thì ra cửa phòng chưa cài then, từ từ mở ra. Lão đi thẳng vào trong trước giường nằm, cung kính gọi:

- Công chúa tỉnh dậy a! Công chúa tỉnh dậy a!

Lão gọi luôn mấy tiếng không thấy nàng đáp lại, hình như vẫn ngủ say.

Lão bất giác sinh lòng ngờ vực, vén màn lên coi thì thấy công chúa vẫn nhắm mắt đang yên giấc ngủ nồng nàn.

Từ Diện Diêm Quân được công chúa ngày thường vẫn tin cẩn liền thò tay ra lay nàng.

Công chúa vẫn mê man chưa tỉnh. Lão sinh nghi nhìn kỹ lại, thì ra nàng bị phò mã điểm vào thụy huyết, nên không tỉnh lại được.

Lão bất giác mỉm cười, không giải khai huyết đạo cho nàng lại dùng chiếc khăn gấm quấn nàng lại. Lão mở cửa sổ toan chuồn ra ngoài. Nhưng lão chợt nhớ ra điều gì lại lui vào viết mấy hàng chữ để lại trong phòng rồi mới nhảy ra ngoài cửa sổ.

Lát sau ra đến ngoài phủ phò mã, ngồi lên một chiếc xe ngựa mui đen. Trên xe đã có hai người. Chiếc roi dài quất một cái, cỗ xe chạy đi rất mau.

Chiếc xe này đậu lại phía ngoài thành thì đã thấy cỗ xe mui vàng đứng chờ sẵn.

Chiếc xe đen vừa đến nơi, một người ở trên vội vàng nhảy ra. Chính là quan Cửu môn đề đốc.

Từ Diệm Diêm Quân ôm công chúa giao cho Cửu môn đề đốc, nói:

- May mà thuộc hạ không đến nỗi làm hỏng việc đã đem được công chúa tới đây.

Cửu quan đề đốc khẽ đằng hắng giọng, nói:

- Để rồi ta bầm lại công chúa, trọng thưởng cho người.

Từ Diệm Diêm Quân vẻ mặt hớn hở, cả hai lão thái giám kia cũng lộ vẻ vui mừng.

Cửu quan đề đốc ẩm công chúa lên xe vàng. Bất thành lình trong xe này có ba người chun ra mang vật gì hào quang loang loáng chụp xuống ba vị thái giám.

Ba người vụt la lên một tiếng :

- Chết rồi!

Máu đỏ phun lên, thủ cấp Từ Diệm Diêm Quân đã bay ra ngoài một trượng.

Trong cỗ xe vàng Cửu quan đề đốc nổi lên một trận cười the thé nói:

- Nhâm Nham! Chân tướng người đã bị bại lộ rồi, không giết bọn người không xong.

Lúc cỗ xe vàng chạy như bay thì trời sắp rạng đông.

Lại nói đến Thần Nhạc Song Kỳ rượt theo phò mã thấy chàng chạy nhanh như gió ra thẳng ngoài cửa thành, cứ theo đường cái quan mà chạy một hồi rồi đột nhiên rẽ vào một khu rừng rậm.

Cước lực của Thần Nhạc Song Kỳ chậm hơn một chút, hai người đuổi đến giữa rừng thì không thấy tông tích đâu nữa.

Bác Kỳ Ôn Minh Cửu cầu nhàu dậm chân nói:

- Hông rồi! Sau khi bọn Ngũ Tuyệt bỏ hết thù oán cùng nhau tìm đến yết kiến Thất Tuyệt thì Thần Nhạc Song Kỳ chúng ta đã thành nhân vật hàng đầu trong các phái võ Trung Nguyên thế mà nay lại bị chàng thiếu niên này làm thụt xuống thảm hại chứ?

Nam Kỳ Lý Đạo ất thốt nhiên trở tay về phía trước nói:

- Minh Cửu huynh! Phía trước chỗ đen sì kia dường như có mấy chục nhà ở. Chúng ta vào đó tìm xem.

Hai người lại thi triển khinh công chạy băng băng về phía trước. Quả nhiên đây là một thôn trang nhỏ chừng mấy chục nhà. Nhưng nhà nào cũng kín cổng cao tường. Tuy là những tòa nhà cũ kỹ mà rộng rãi đường hoàng.

Nam Kỳ thè lưỡi ra hỏi:

- Đây là đâu?

Bắc Kỳ nói:

- Có lẽ chúng ta đã lạc vào phủ đệ một vị hoàng thân quốc thích nào đây. Nhưng bất luận đây là đâu ta cũng cứ vào xem.

Hai người đi quanh mấy bức tường cao, thốt nhiên nghe có tiếng người đọc sách gầy gọn và khúc chiết rất lọt tai. Hai người nhận định rõ tòa nhà có tiếng đọc sách vọng ra, đi quanh trước cổng lớn thì thấy hai cánh cửa sổ lớn đỏ đóng chặt, trước cổng có hai con sư tử đá đã sứt mẻ.

Hai người ngẩng đầu lên xem trên cổng có đề ba chữ lớn "Thiên Tuế Phủ". Bắc Kỳ cười nói:

- Đạo ắt huynh. Tôi đã biểu chúng ta lạc vào phủ đệ một vị hoàng thân quốc thích, quả chẳng sai.

Nam Kỳ nói:

- Chúng ta thử vào xem

Hai người lập tức tung mình nhảy vào, rồi nhắm hướng có tiếng đọc sách mà đi. Đi qua hai tòa sảnh đường thì đến hậu viện.

Tiếng đọc sách từ trong một tòa nhà phía sau vườn hoa vọng ra. Chung quanh vườn hoa có vây bọc bằng một bức tường thấp. Hai người nhảy lên mặt tường, trong vườn thấp thoáng có hai gian nhỏ. Ánh đèn từ nhà này lọt ra ngoài. Tiếng đọc sách cũng từ đó vọng lại.

Nam Kỳ khẽ nói:

- Minh Cửu huynh! Tiếng người này đọc sách nghe sang sảng như tiếng chuông đồng, chắc là nội khí rất thâm hậu, dòng dõi nhà võ thì phải.

Bắc Kỳ gật đầu nói:

- Chúng ta qua đó xem sẽ rõ.

Hai người nhảy vào vườn thì phía sau lưng nghe có tiếng kẹt cửa. Hai người giật mình nhìn lại thấy cửa ngách một tòa nhà thông ra vườn hoa hé mở, một nữ lang tóc mây, áo trắng tha thướt từ trong nhà đi ra. Thần Nhạc Song Kỳ vội núp vào chân tường.

Nữ lang áo trắng đi quanh theo bức tường thấp đến trước cửa căn nhà nhỏ phía sau vườn hoa. Dáng điệu nàng lẹ làng mà uyển chuyển. Thật là một trang mỹ nhân tuyệt thế.

Thần Nhạc Song Kỳ từ chân tường đi luôn tới gốc cây theo sát nữ lang. Bắc Kỳ thở dài nói:

- Đạo ất huynh! Thần Nhạc Song Kỳ chúng ta được các người võ lâm khắp thiên hạ kính ngưỡng mà đêm nay chui lồn thế này thì còn đâu là vẻ đường đường chính chính.

Nam Kỳ nhăn nhó cười nói:

- Chúng mình không ăn cắp ăn trộm dù phải khuất mình một chút không có chi đáng kể?

Bắc Kỳ trầm giọng nói:

- Kể ra thì chúng mình khéo kỳ cục! Chàng thiếu niên áo xanh kia cũng chẳng ác cảm gì với bọn ta. Đừng nói chàng được triệu làm phò mã mà dù chàng có làm hoàng đế đi nữa cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta. Vậy thì tội gì mình lại tìm cho phiền não?

Nam Kỳ nói:

- Minh Cửu huynh nói vậy là sai. Chúng mình đang ngao sơn thủy, tự do biết là đường nào, thế mà chẳng quản xa xôi ngàn dặm về đến kinh thành và có mục đích gì chứ? Sau khi Ngũ Tuyệt đi rồi không trở về, các phái võ thực sự chưa tìm ra một nhân vật hào kiệt nào, Mục Tây Ni Cổ nói đúng thật: Kỳ hạn ba năm chỉ chớp mắt là qua. Thế mà tìm chưa ra nơi táng Lan Phi để lấy "Hồi thiên bối điệp" thì các phái võ sẽ bị rơi vào tay tà đạo mất.

Bắc Kỳ tức mình nói:

- Đất Biên Cương toàn là những người xa lạ tôi không tin bọn Thất Tuyệt giáo lợi hại ghê gớm như người ta đồn.

Nam Kỳ nói:

- Minh Cửu huynh. Hai nước giao binh, bọn Duy Ngô tiếng rằng thua trận, song phái Thất Tuyệt giáo vẫn giữ được thực lực. Mục Tây Ni Cổ đánh bại được những tay cao thủ bậc nhất ở đây là bọn Ngũ Tuyệt. Vụ này đã làm cho đồng bằng kinh đô bị mất mặt.

Bắc Kỳ không phục đáp:

- Cái đó là bọn họ muốn nhận lấy sự thất bại, chứ họ đã tranh đấu một cách chân chính đâu.

Nam Kỳ cười nói:

- Minh Cửu huynh đừng hồ đồ nữa. Trong bọn Ngũ Tuyệt thì chỉ có Thiên Hiệp Phan Khôn là công lực cao hơn hết, song tính nết cương cường hiếu thắng. Nếu y chưa giao thủ với mục Tây Ni Cổ thì khi nào y đã chịu nhận tiếng thất bại.

Bây giờ Bắc Kỳ mới im miệng không nói nữa.

Nữ lang áo trắng đi vào vườn hoa dẫm lên tàng lá rụng từ từ đến trước căn nhà nhỏ.

Tiếng đọc sách bỗng im bật rồi có người đồng dạng nói vọng ra:

- Hiền muội đấy ư?

Nữ lang đáp:

- Vâng, tiểu muội đây. Tiểu muội nghe tiếng đọc sách, biết rằng ca ca đã về rồi, cả nhà Triệu bá bá rất băn khoăn cho ca ca.

Chàng thiếu niên trong nhà nói:

- Ta cũng biết rằng các người rất quan tâm vì ta. Ta đổi tên ứng thí rồi được vờ vào làm phò mã. Một ngày kia mà Hoàng thượng biết ra mình phạm tội khi quân thì không còn cách nào gỡ được.

Nữ lang nói:

- Ca ca ơi! Tiểu muội nghe nói công chúa đẹp như thiên tiên. Từ nay ca ca đã làm phò mã, không rời nàng nửa bước thì cũng chẳng việc gì.

Thiếu niên nói:

- Đúng thế! Ta cũng nghĩ như vậy. Có điều một ngày kia vì việc điều tra chỗ ở của gia gia thì thế nào cũng phải rời bỏ nàng. Công chúa đẹp thật. Ta không muốn làm hại đời nàng.

Thanh âm nữ lang áo trắng đã đượm vẻ thê lương, bây giờ nàng nghẹn ngào nói:

- Ca ca ơi! Má má đã mất sớm, tiểu muội cầu nguyện chóng tìm thấy gia gia.

Thiếu niên nói:

- Hiền muội đừng quá lo phiền. Thế tiểu huynh cũng phải tìm cho thấy gia gia.

Thần Nhạc Song Kỳ rón rén đi lại phía căn nhà nhỏ.

Bắc Kỳ toan mở miệng thì Nam Kỳ đã nói khê:

- Minh Cửu huynh! Chàng trai kia đúng là phò mã.

Bắc Kỳ nói:

- Tôi cũng biết rồi!

Hai người núp ở vườn hoa, len lỏi trong bóng tối các khóm hoa, chuyền dần đến căn nhà nhỏ.

Cửa sổ căn nhà này hãy còn mở. Rõ ràng chàng áo xanh ngồi ở phía trong. Bắc Kỳ giương cặp mắt tròn xoe nhìn chàng thiếu niên áo xanh hồi lâu rồi ghé tai hỏi nhỏ Nam Kỳ:

- Đạo ất huynh! Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc. Thật khó mà đoán được hành động của chàng.

Nam Kỳ gật đầu nói:

- Kể ra chàng cũng có chút lương tâm, không muốn hại đời công chúa. Nếu tôi đoán không lầm thì chàng là con trai Thiên Hiệp Phan Khôn, thủ lĩnh phái Ngũ Tuyệt.

Bắc Kỳ hỏi:

- Sao Đạo ất huynh lại biết?

Nam Kỳ đáp:

- Đêm nay, lão thái giám một tai lúc đang đi ngoài đường phố lại mất nốt bên tai kia, rồi Thục Vương Ngô Cương cũng bị mất một tai. Chắc Minh Cửu huynh cũng biết "Vô địch đoạt nhĩ lệnh" của Thiên Hiệp ngày nọ rồi chứ?

Bắc Kỳ nói:

- À! phải rồi! Tôi thật là hồ đồ!

Nam Kỳ lẳng lặng một lúc rồi nói:

- Minh Cửu huynh! Hiện giờ hãy còn một điều tôi chưa hiểu

Bắc Kỳ hỏi:

- Điều gì?

Nam Kỳ nói:

- Chúng ta đã tử thí với chàng, thấy kiếm thuật chàng rất tinh thông, mà nội lực hơn hẳn chúng ta. Có thể nói rằng bản lãnh chàng ngày nay, chẳng kém gì bản lãnh

Thiên Hiệp năm trước. Bọn Ngũ Tuyệt cùng nhau kéo đi Hồi Cương đã năm năm nay. Vậy thì bản lãnh của chàng học ở đâu mà ra?

Bắc Kỳ nói:

- Phải chăng ý Đạo ất huynh muốn hỏi ai là sư phụ chàng?

Nam Kỳ đáp:

- Chính thế.

Lúc này nữ lang áo trắng nuốt lệ, từ căn nhà nhỏ đi ra. Phò mã đưa nàng ra ngoài cửa rồi ôn tồn an ủi nàng:

- Hiền muội đừng buồn nghe! Đêm nay tiểu huynh lén về đây mà thôi. Rồi ta khó lòng về được nữa. Nhưng lúc nào tiểu huynh cũng nghĩ cách để tìm thấy gia gia. Từ đây hiền muội vâng lời Triệu bá bá. Bá bá sẽ chiếu cố cho hiền muội.

Nữ lang nói:

- Tiểu muội xin vâng lời ca ca chỉ giáo. Nhưng ca ca...

Phò mã không chờ nàng nói hết lời, chàng cướp lời:

- Hiền muội sợ tiểu huynh nếu đi Hồi Cương phải qua những cánh sa mạc bao la nóng bỏng dọc đường vất vả chứ gì? Hiền muội thực quá lo xa.

Chàng tiễn nữ lang áo trắng đi thêm mấy bước thì trời đã sáng. Chàng tỏ vẻ bồn chồn, vội nói:

- Hiền muội ơi? Tiểu huynh phải đi ngay lập tức. Hiền muội nói lại với Triệu bá bá cho tiểu huynh một tiếng.

Nữ lang áo trắng đi khỏi rồi, phò mã đứng băng khuâng nhìn bức màn đêm che phủ đại viện khẽ huýt một tiếng còi rồi từ từ xoay mình lại bình tĩnh nói:

- Thần Nhạc Song Kỳ hai vị tiên bối cho phép vãn bối tạm biệt! Vãn bối mong rằng hai vị đừng đem những chuyện đã thấy đêm nay tiết lộ rạ ngoài, vãn bối rất cảm ơn hai vị. Về điểm mà Lý tiên bối còn nghi ngờ thì xin lại gốc Tây Nam khu vườn này sẽ rõ, Vãn bối xin cáo biệt đây.

Nói xong chàng chỉ đầu bàn chân xuống tung người lên, tà áo xanh phất phới trông khác nào con dạ điều đâm vào trong đêm tối.

Thần Nhạc Song Kỳ đứng dưới gốc hoa, mở mắt trừng trừng, miệng há hốc ra, hồi lâu không thốt nên lời. Mãi sau hai người mới thở dài nói:

- Giả tử chàng coi bọn ta là kẻ thù nghịch thì cặp tai này khó lòng giữ được toàn vẹn.

Song Kỳ đi về gốc Tây Nam hoa viên thì chỉ thấy bốn ngôi mộ. Nhờ ánh sáng lúc bình minh hai người nhìn rõ chữ đề trên mộ, thì ra mộ bốn vị: Tình Nhất Tử, Quảng Tùng Tử, Hoàng Chân Tử, và Thách Đà Tử.

Thần Nhạc Song Kỳ lắc đầu le lưỡi.

Bắc Kỳ trở hai mắt ra, lớn tiếng nói:

- Té ra là Vân Sơn tứ tử. Chàng là đệ tử bốn vị lão quá kiệt này. Thảo nào, thảo nào...

Lão quay lại nhìn Nam Kỳ thấy vẻ mặt ủ rũ thì lấy làm lạ hỏi:

- Đạo ắt huynh làm sao vậy?

Nam kỳ lắc đầu nói:

- Thật là thê thảm!

Bắc Kỳ chưa hiểu ra sao thì Nam Kỳ buồn rầu nói tiếp:

- Vân Sơn tứ tử đều có tuyệt nghệ. Tuy những vị này có tiếng là những tay hào hiệp mà làm việc gì cũng tùy thích ý riêng mình. Từ khi Thiên Hiệp quật khởi, các giới võ lâm không ai địch nổi. Sau khi Thiên Hiệp đánh bại Côn Luân nhị lão, chế ra "Vô địch đoạt nhĩ lệnh". Vì thế mà gây cảm hờn với Vân Sơn tứ tử. Tứ tử ước hẹn cùng Thiên Hiệp khiêu chiến. Kết quả bốn vị này bị bại về tay Thiên Hiệp.

Ngừng một lát, Nam Kỳ nói tiếp:

- Lúc Thiên Hiệp đi lên phía Bắc xa xôi để đến đất Hồi Cương đã tự biết trước dữ nhiều lành ít, nên giảng hòa với Vân sơn tứ tử và yêu cầu bốn vị dạy dỗ cho con để tiếp tục thuật hành lễ luật "Vô địch đoạt nhĩ lệnh".

Bắc Kỳ đột nhiên mắt ló tia sáng kỳ dị, toan nói thì chợt nghe trong tòa lớn có liếng kêu thét lên.

Thần Nhạc Song Kỳ kinh hãi đồng thanh la lên:

- Nguy to rồi!

Hai người phát tay áo tung mình lên không nhào về phía nhà Đại Trạch chạy đến. Không ngờ hai người vừa nhảy vọt lên bất thành lình nghe có tiếng cười the thé gọi giục lại:

- Lão trượng kia! Đừng lôi thôi vào việc người ta.

Tiếp theo là một luồng hàn phong chụp xuống đầu.

Thần Nhạc Song Kỳ đang lơ lửng trên không, không có cách nào trả đòn, liền dùng phép Thiên cân trụ, hạ mình xuống đất.

Giữa lúc ấy bóng tia lập lòe, bốn cô gái áo tía đột nhiên xuất hiện. Mỗi cô đứng một góc thành thế bao vây.

Trong nhà tiếng hú không ngớt.

Bắc Kỳ la lên:

- Đạo ắt huỳnh! Cô em phò mã bị nguy rồi!

Nam Kỳ gầm lên một tiếng quát lớn:

- Coi kiếm đây!

Hai người rút kiếm đánh soạt! một tiếng, ánh hào quang thấp thoáng trông rất lợi hại, nhào thẳng vé phía nhà Đại Trạch.

Bốn cô gái áo tía quát lên:

- Hai lão già kia muốn chết hay sao?

Rồi bốn cô cũng phóng chưởng ra. Những luồng chưởng phong mãnh liệt vô cùng khác nào một bức tường sắt ngăn cản hai lão.

Song Kỳ cả kinh, nhảy lui lại một trượng.

Bắc kỳ tức giận quát hỏi:

- Các người là ai?

Thần Nhạc Song Kỳ không ngờ chưởng phong bốn cô gái áo tía lại lợi hại đến thế. Hai lão lại nghĩ mình đã mang danh "Song kỳ" nổi tiếng võ lâm mà để bốn đứa nhỏ ngăn cản mình được thì mất hết thể diện.

Bốn cô áo tía lạnh lùng đáp:

- Hai lão bất tất phải hỏi, một ngày kia sẽ biết bọn ta là ai?

Thần Nhạc Song Kỳ lại càng tức giận quát lên một tiếng thật to. Bắc Kỳ giơ tay lên khác nào rồng bay phượng múa, mây tràn bốn mặt ánh kiếm mịt mờ.

Nam Kỳ cũng múa kiếm như hoa lê phát phối, khác nào một làn ánh bạc bao phủ xung quanh nhắm bốn cô gái áo tía xông vào.

Bốn cô áo tía cũng tức giận quát lên lanh lảnh.

Thần Nhạc Song Kỳ xông ra ngoài một trượng thì đột nhiên thấy trên đầu khác nào bốn con rắn đương nhảy múa nhanh như điện chớp quét xuống.

Thần Nhạc Song Kỳ vung kiếm lên gạt, cảm thấy chùn tay. Trường kiếm của hai người đã bị quán chặt. Hai lão lo thẳm:

- Thế này thì nhục chết được!

Rồi lập tức đem hết sức bình sanh quát lên một tiếng phóng chưởng ra trên không. Đồng thời tay kiếm nổi ra loạng choạng

người đi hai bước, muốn giựt kiếm lại cũng không được nữa. Hai lão tự hỏi : "Mấy con lỏi này là ai mà ghê gớm thế ?"

Song Kỳ định thần nhìn lại thì bốn cô áo tía đã lại chia nhau ra đứng bốn góc.

Cô gái áo tía đứng ở mé nam lạnh lùng hỏi:

- Lão già kia việc đêm nay có liên quan gì đến lão mà lão can thiệp vào?

Thần Nhạc Song Kỳ biết rằng muốn xông vào nhà cũng khó lòng vào được ngay. Nam Kỳ tức giận hỏi lại:

- Đêm hôm các người vào nhà người ta định giết người hay định ăn cướp?

Cô gái nói:

- Dù giết người hay ăn cướp cũng không việc gì đến lão.

Lúc này tiếng rú trong nhà Đại Trạch không nghe thấy nữa. Thần Nhạc Song Kỳ kinh hồn nghĩ thẳm: "Không chừng những người trong nhà bị bọn này giết sạch rồi!", lửa giận vô hình bốc lên ngàn ngọn, hai lão toan nổi hung thì trong nhà có tiếng gọi lanh lạnh vọng ra. Trên nóc nhà Đại Trạch, tà áo vàng thấp thoáng, vượt nóc nhà chạy tuốt.

Bốn cô gái áo tía đằng hắng một tiếng rồi chạy như bay theo sau bóng vàng, thân pháp của cô nào cũng mau lẹ dị thường.

Một cô quay đầu lại, tiếng nói the thé:

- Thần Nhạc Song Kỳ! Nếu hai lão muốn giữ yên danh phận thì mau mau rời khỏi kinh thành.

Bốn cô gái bạt cánh chim hồng thoáng cái đã xa tít.

Thần Nhạc Song Kỳ thấy bọn họ đi rồi mới chạy về phía nhà Đại Trạch. Hai người đứng trên nóc nhà lắng tai nghe động tĩnh.

Bắc Kỳ run lên nói:

- Có lẽ nhà này bị chúng giết sạch cả rồi !

Nam Kỳ không đáp nhảy xuống sân rồi đi vào. Lão tìm khắp trong nhà mà không thấy thi thể một người nào, bất giác thở phào một cái, nói:

- Còn khá! Người nhà này mới bị chúng cướp đi thôi.

Bắc Kỳ tức giận nói:

- Bọn này xông vào phủ phò mã tất là có liên quan với quân chó má trong nội cung. Chúng ta phải đi lùng bọn chúng xem!

Nam Kỳ lắc đầu nói:

- Việc này e rằng chúng ta không đủ sức, có lẽ còn dính líu đến những nhân vật quan hệ.

Bắc Kỳ trở gót ra đi, Nam Kỳ cũng chạy theo.

Hai người chạy nhanh như gió về phía nội thành Yên kinh.

Nhắc lại Phan Duy từ biệt mọi nương từ Thiên Tuế phủ trở về đến phủ phò mã trong thành thì trời đã rạng hoa lê. Chàng giữ cho bọn thị vệ không trông thấy, đi quanh tường vào đến gác sau nhà thủy tạ thì tung mình nhảy lên. Chàng rón rén đi gần tới động phòng thì thấy cửa sổ mở rộng, biết ngay là không ổn rồi. Chàng còn đứng cách phòng đến mười trượng, nhún mình một cái theo thế " Yển tử lăng vân" chui qua cửa sổ vào phòng. Trên giường cả công chúa lẫn chăn mền biển dâu mất sạch.

Thoạt tiên, chàng nghĩ ngay tới Từ Điện Diêm Quân Nhâm Nham. Tuy chàng gặp biến cố mà vẫn trấn tĩnh, lẩm bẩm một mình:

- Nhất định là hấn rồi! Nhất định là hấn rồi! Hấn đứng rình mò thấy mình đi khỏi liền vào cướp công chúa đem đi. Mình không thể tha hấn được.

Phan Duy không cần hỏi đến bọn thị vệ cùng nô bộc, toan băng mình đi ngay thì dưới ánh áng lờ mờ thấy trên vách trong phòng ngay bên cửa sổ có mấy hàng chữ nguệch ngoạc viết bằng đầu ngón tay như sau:

"Lão gia không sợ thằng lỏi con là hoàng thân quốc thích quyết đến đây để trả hận".

Dưới ký tên: Vương gia Ngô Cương.

Phò mã Phan Duy xem giọng nói rõ ràng là tên thất phu lỗ mãng, mặt ngọc sa sầm, tự nghĩ: "Thần Nhạc Song Kỳ và Nhĩ Hải Tam Vương" đều là những tay nổi tiếng, Phan Tịnh này võ nghệ mới thành thuộc, thử sức với họ, xem có oai hùng bằng gia gia năm xưa không? Tuy mình đối với Tam vương cùng Song Kỳ có vẻ bất kính nhưng thực

mình không có ác ý, thế mà họ cướp công. chúa đem đi. Thật là quân mãng phu to gan lớn mật".

Chàng khẽ phát tay một cái, như một luồng gió nhẹ quét sạch hết bụi tích trên vách, rồi nhân lúc trời chưa sáng rõ bỏ đi luôn.

Sáng hôm ấy vào khoảng giờ thìn khi tin công chúa cùng phò mã mất tích mới truyền ra khắp chốn kinh kỳ. Đến giờ ngọ thì trong vòng trăm dặm thành Yên Kinh đều yết bản văn tìm công chúa cùng phò mã. Các đội thị vệ cùng những quân khinh kỵ rầm rần kéo đi các ngã.

Chiều hôm ấy tại một nhà khách sạn lớn Tập Hiền Trang, trong nội thành Yên Minh có một chàng thiếu niên áo xanh tìm vào. Vẻ mới trang nghiêm chàng hỏi chưởng quỹ:

- Ba vị vương gia miệt Tây Nam ngụ ở phòng nào?

Chưởng quỹ thấy chàng áo xanh tuy ăn mặc sơ sài song khí phách hiên ngang, biết rằng không phải hạng tầm thường, vội chấp tay đáp :

- Ba vị vương gia đã có lời dặn, bất luận là ai đến thăm cũng phải thông báo tước danh trước.

Chàng áo xanh chau mày nói:

- Sao lại có lẽ lối kỳ như vậy? Quán chủ cứ cho ta biết các vị đó ở phương nào, ta tự tìm đến cũng được.

Chàng áo xanh vừa hỏi vừa nhìn chủ quán bằng cặp mắt sắc như dao.

Chưởng quỹ biết chàng không phải tay vừa, vội chấp tay đáp:

- Các vị vương gia ngụ ở gian phòng phía Tây.

Chàng áo xanh khẽ hắng giọng một tiếng, quăng cho chưởng quỹ năm lạng bạc rồi đi vào phòng phía Tây.

Căn phòng này cửa đóng then cài. Chàng áo xanh không nghĩ ngợi gì cả, phóng chưởng đẩy vào cánh cửa đánh bình một tiếng.

Lập lúc then cài bị gãy rời.

Trong phòng có tiếng người quát hỏi: - :

- Kẻ nào lớn mật thế ?

Đồng thời có tiếng chân người vọt ra.

Chàng áo xanh ngăm vận nội công đề phòng rồi khẽ đáp:

- Hàn sinh là Phan Tịnh xin ra mắt Tam Vương.

Cửa phòng từ từ mở ra. Tam Vương đứng thành hàng chữ nhất cách cửa phòng năm thước quay mặt ra ngoài, để tay lên ngực ngắm ngẫm đề phòng.

Cửa phòng mở rộng thêm, Tam Vương đồng thời nhìn ra ngoài nhưng chẳng thấy bóng người nào, thì không khỏi rùng mình kinh hãi.

Giữa lúc Tam Vương còn đang ngơ ngác, chàng áo xanh lướt qua mà Tam vương không nhìn thấy.

Thục Vương Ngô Cương điên tiết lên trừng mắt quát:

- Lão gia...

Ngô Cương đang nói dở câu bỗng nổi lên những tiếng "bốp bốp" vào mặt cả ba người.

Tam Vương lại càng căm tức, lạng người đi một cái, ba người đã xoay mình lại chiếm lấy ba phương vị trong phòng.

Vương gia chú ý nhìn lại thì chỉ thấy một chàng thiếu niên áo xanh bình tĩnh đứng giữa phòng.

Chàng vẻ mặt giận dữ nhìn Thục Vương Ngô Cương, rồi bình tĩnh lại nói:

- Ngô Cương, ngươi đã làm được một việc giỏi đấy!

Tam Vương bỗng tự nhiên bị chàng áo xanh tát cho mấy tát tức qua gằm lên:

- Thằng nhóc con kia! Mi đấy ư?

Lửa giận bốc lên ngàn ngọn Tam Vương đồng thời dùng toàn lực đánh ra một chưởng.

Hai tiếng "chát chát!" vang lên, thế dường nghiêng non dốc biển, ngói trên mái nhà bay tứ tung.

Lát sau, bọn khách trọ trong quán la hoảng chạy trốn hết.

